

EL CERVELL EN ELS DITS

[Interior d'un cafè. Després d'una llarga sobretaula queden pocs clients en el local. La llum de sol horitzontal retalla les figures]

PRESENT: Avui he rebut una invitació per a una exposició de Sonia Navarro i Fod. Estudi compartit crec que es diu.

PASSAT: Mai m'ha agradat la paraula estudi per a definir el lloc on treballa un artista.

PRESENT: Un artista, o un arquitecte, un músic: professions liberals com diu el diccionari.

PASSAT: M'agrada més la paraula taller que ve del francès atelier, i abans de atelle, encenall i que parla més d'un lloc on es realitza un treball manual.

PRESENT: Doncs en aquest cas ve a tomb, ja saps que Fod treballa molt amb fustes, i ambdós treballen amb les mans, però no crec que es pogués aplicar a la majoria d'artistes contemporanis.

PASSAT: Ja, ja,estic una mica endarrerit però no tant. Suposo que també ha canviat el que s'entén per artista. No entenc aquest complex intel·lectualoide d'ara. Tot el món vol semblar molt llest i adornar les seves obres amb conceptes, cites, un projecte que abrigalli tot el que fa?

PRESENT: Les coses canvien, Els pintors es van cansar que els cridessin pintamonas.

PASSAT: Duchamp dixit. Molt bé

PRESENT, veig que llegixes una mica més que totes aquestes revistes d'actualitat i tant blog intranscendente.

PRESENT: Per a tu tot és més fàcil, ja has passat la garbella del temps i saps el que està bé i el que no.

PASSAT: Així com si en la meva jurisdicció no tinguéssim escombraries a munts.
Diguem que el temps va posant a cadascun en el seu lloc.

FUTUR: Sol ser així. Encara que de vegades als del futur ens agrada trastocar-vos un poc les coses.

PRESENT: Vagi home, estàs despert, creia que estaves tirant-te una siestecita.

FUTUR: El futur mai dorm.

PASSAT: Tu sempre envoltant-te d'aquest halo de misteri per a fer-te l'interessant.
[Una cambrera porta una nova ronda de cafès.

PRESENT demana que li tirin un doll de conyac al seu.]

PRESENT: Llavors aneu a venir a l'exposició o no?

PASSAT: A veure, informa.

PRESENT: Sonia sol treballar amb tèxtils, amb patrons, construint imatges en les quals intervenen puntadas, brodats, teles. Línies de color traçades a Singer i camps de color de fieltro o cotó.

PASSAT: Em recorda a Sonia Delaunay. O a Louise Bourgeois.

PRESENT: Tu sempre amb les teves referències.

PASSAT: Tot el món les té.

PRESENT: I tot el món les va tenir, però és obvi que cada artista càrrega amb tot el que van fer els altres abans. Hi ha qui l'hi pren com una llosa i a qui li agrada viatjar acompanyat. [Algú ha llençat una safata plena de tasses buides amb el consegüent escàndol] Sonia també es pot relacionar amb els dibuixos de Balenciaga, amb el treball de les dones en els pobles, amb els tallers de costura?

PRESENT: Ja ve la metralla sociològica?

FUTUR: Deixa'l parlar, que ja sabem de què vas tu.

PRESENT: I Fod, del que suposo que de seguida em vas a dir que et recorda certes estètiques constructivistes, encara que jo parlaria abans de Imi Knoebel, treballa amb materials diversos, reciclats i industrials, pintura i teixidura, amb les dues dimensions que volen ser tres i viceversa, en un viatge cap a la forma entre angles i ingletes que té a veure també amb l'arquitectònic.

PASSAT: Pot estar bé. Si pas de llegir la nota de premsa igual fins a m'interessa.

PRESENT: Què et creus, que l'artista és solament un artesà? Una obra que no se suporti sobre idees és com un edifici sense fonaments.

PASSAT: Val, però no necessàriament han de ser pedants exercicis d'enginyeria mental. Els artistes pensen d'altra forma, per això no són pensadors ni filòsofs. Creo que heu muntat la rébellion dels repelentes nens vicentes, que no saben fer una o amb un canó, però ho adornen tot amb celofán de xerrameca i un lacito de Lacan per aquí i un adhesiu de Derrida per allà?

PRESENT: Ja estàs generalitzant i a més camines un poc desactualitzat

FUTUR: No sé, en alguna cosa pot tenir raó.

PASSAT. L'altre dia estava veient un episodi de Mad Men*, i havia un aspirant a cirurgia al que rebutjaven en l'hospital perquè no tenia el cervell en els dits. Em va agradar l'expressió. Pel que contes, creo que Sonia Navarro i Fod són d'aquests artistes que tenen el cervell en els dits, que necessiten del manual per a poder contar coses, coses que no necessàriament podrien traduir-se amb paraules, que tal vegada no necessitin explicacions de tipus racional sinó que precisen d'una espècie d'intel·ligència emocional per a acostar-nos a elles.

PASSAT: I hi ha molts curadors, comissaris, programadors i quins es jo, que no tenen ni gota d'aquesta intel·ligència emocional i per això volen vendre'ns un futur de ratolí de biblioteca.

FUTUR: Serà un present, que alguna cosa hauríem de dir en el meu departament, espero.

PRESENT: Doncs ja estem com sempre, parlant per parlar, i sense arribar a no-res concret. Si no ens aclarim ni nosaltres com volem que la gent s'assabenti d'alguna cosa?

PASSAT: I no és collonut? Saber que mai sabem gens. [Entra un tipus amb una acordió tocant i passant els platerets per les taules]

FUTUR: Doncs jo creo que ja s'està fent l'hora per a un gin tonic.

PRESENT: Això sí que és tenir el cervell en la punta de la llengua.

* N. de l'A.: Mad Men, sèrie de televisió que reflecteix la vida dels publicistes americans de l'avinguda Madison de Nova York en el trànsit de la dècada dels cinquanta als seixanta. Una sèrie especialment valorada pel seu disseny de producció, un prodigi de reconstrucció/creació de l'estètica d'aquells anys. El vestuari cuida especialment les combinacions de color i teixits, els estampats amb els llisos, els angles rectes amb els volums lleugerament ondats. I d'aquí, els vestits i vestits, la manyaga amb els teixits es passa a les tapisseries i cortines. Els mobles, en els quals predominen horitzontals i verticals, l'optimisme d'una era ?l'era dels Eames? en la qual al moviment modern se li afegix un toc sexy, una època en la qual tot semblava possible. I aquest gust per l'artesa i el dissenyat, el cort i la confecció, la formica i un constructivismo pop, també poden rastrejar-se en l'obra de Sonia i Fod. Això és tot just parteix del que els uneix, perquè cadascun aporta la seva forta personalitat perquè els seus camins no segueixin una estratègia paral·lela sinó que hagin anat acostant o allunyant-se en els últims anys d'una manera purament casual. Ambdós tenen una tirada per saltar de l'espai pictòric, per traspasar el mirall i viure en un espai i una època aquesta, la seva en la qual tot sigui possible.

Ángel Mateo Charris